

CHƯƠNG 9:

Trời đã sáng. Hàn Ni được đưa lên phòng, sự mệt mỏi làm nàng ngủ say, Vân Lâu trở về phòng mình ngồi tựa bên cửa, nhìn ánh bình minh nhuộm sáng chân trời. Ánh nắng len lỏi qua khung cửa. Đầu óc chàng bây giờ đầy những vòng sáng long lanh, đầy hình bóng của Hàn Ni. Chàng không còn buồn ngủ nữa, tình yêu ngút ngàn. Nhưng tình yêu có thể làm cho người chàng yêu phải yên giấc ngàn đời. Mỗi lần nghĩ đến bệnh tình của Hàn Ni, đến thân chết lúc nào cũng rình để chia cách hai tâm hồn, Vân Lâu đau nhói tim. Sỏi đá đến đâu cũng phải xúc động trước tấm chân tình của nàng dành cho ta.

Có người gọi cửa, Vân Lâu bước ra, bà Dương lách nhanh vào, đôi mắt trách hờn bảo chàng:

- Vân Lâu, bộ cậu định đưa con tôi vào chỗ chết thật sao?

Tất cả giòng máu trong châu thân Lâu như chảy ngược lại:

- Thưa bác, tại sao bác lại nói như vậy.

- Lâu thật tình không hiểu là Lâu đang giết nó sao? Nếu để Hàn Ni bất tỉnh thêm một lần nữa kết quả sẽ thế nào? Thế này mà cậu vẫn bảo là cậu yêu nó à? Cậu đang giết con tôi cậu biết không? Hàn Ni đâu như bao nhiêu đứa con gái bình thường mà cậu đem tình yêu lãng mạn ra quyến rũ? Tại sao cậu không quyến rũ mấy cô bạn học của cậu đó?

Vân Lâu sững sờ, máu nóng dâng lên mặt:

- Thưa bác, sao bác lại nói thế? Bác biết tình yêu cháu với Ni thế nào không mà bác bảo vậy?

Bà Dương mở to mắt nhìn Lâu ngạc nhiên. Vâng, nó không có tội lỗi gì cả, bà không có quyền trách móc gì Vân Lâu cả. Yêu không phải là cái tội, nhưng bản năng làm mẹ khiến bà không chịu thua dễ dàng thế:

- Cậu Lâu, tôi không có quyền trách cậu thật, nhưng cậu đành lòng nhìn Hàn Ni chết sao?

Mắt Vân Lâu đỏ hỏn lên. Suốt một đêm không ngủ làm chàng mệt mỏi:

- Thưa bác cháu không bao giờ muốn Hàn Ni phải chết, cháu muốn Hàn Ni phải sống và sống một cách sung sướng. Có bao giờ mình lại để cho người mình yêu đi vào ngõ hẹp đó đâu? Vả lại tình yêu cũng không phải là thuốc độc, bác hiểu cho.

Bà Dương đau khổ:

- Cậu còn trẻ lắm, cậu làm sao hiểu tình yêu chính là liều thuốc độc.

- Thưa bác, đầu sao bây giờ bác cũng không thể ngăn tình yêu của cháu với Hàn Ni. Sự thật nếu cháu dứt tình được cháu đã làm lâu rồi, nhưng làm thế Hàn Ni sẽ ra sao? Tại sao bác chẳng dành cho cháu một cơ hội để giải thích? Nếu bác nhìn thấy cảnh Hàn Ni đã thức để đợi cháu về, nàng khóc nức nở khi nghe tin cháu sắp bỏ về Hương Cảng, nàng van nài cháu ở lại thế nào thì chắc bác sẽ không bao giờ nói thế. Thưa bác, cháu nghĩ là sự hiện diện của cháu chưa chắc sẽ mang cái chết đến cho Hàn Ni, mà ngược lại nữa là khác.

Bà Dương nhìn Vân Lâu. Dưới mắt bà bây giờ, Vân Lâu không là thằng bé nữa, nó đã trưởng thành. Mỗi một câu nói đều là một cân nhắc kỹ lưỡng, mỗi một nét mặt là một sự suy tư. Bà Dương biết là không dễ gì khuất phục được thằng bé.

- Nói như thế là cậu yêu nó?

- Vâng.

- Cậu thật tâm yêu nó?

- Vâng.

Bà Dương nhìn Vân Lâu với đôi mắt nghi ngờ:

- Cậu yêu nó là yêu nó cái chỗ nào chứ? Nó không đẹp, không học cao, bệnh hoạn yếu đuối, ít tiếp xúc với người chung quanh, không thích hợp với đời sống bình thường... Vậy thì cậu yêu nó là cậu yêu chỗ nào chứ?

Vân Lâu nhìn thẳng vào mắt bà Dương:

- Đẹp hay xấu là tùy cái nhìn của mỗi người. Dưới mắt cháu, Hàn Ni rất đẹp. Riêng về những phương diện khác cháu cũng nhận với bác là Hàn Ni hơi khác người. Nhưng tình yêu đâu cần phải có điều kiện này, điều kiện kia đâu? Cháu yêu Hàn Ni với tấm lòng thành, yêu cả sự đơn giản và yếu đuối của Hàn Ni nữa?

- Như vậy có nghĩa là cậu yêu Hàn Ni, cậu không thể rời Hàn Ni được, phải không?

- Vâng.

Vân Lâu xác định, bà Dương mĩa mai:

- Cậu định yêu nó đến bao giờ?

- Bác Dương, bác đừng nhục mạ cháu như vậy. Xin lỗi bác, cháu xin hỏi thật bác là bác phản đối mối tình của cháu với Hàn Ni ngoài lý do Hàn Ni bệnh hoạn ra, còn có lý do nào khác nữa không?

Vân Lâu hỏi thẳng, bà Dương chững lại. Còn lý nào khác? Có thể có nhưng bà đâu rảnh rỗi để nghĩ đến. Vân Lâu cũng dễ thương đấy chứ. Ngày đầu tiên khi gặp Vân Lâu bà đã có cảm tình ngay, trách chi Hàn Ni... Nhưng đó mới chính là sự bất hạnh. Mối tình sẽ mang đến cho cả hai sự đau khổ chứ không

bao giờ mang lại hạnh phúc. Đó là sự thật mà những người trẻ tuổi say tình làm sao nhìn thấy được?

- Cậu đừng nghĩ xấu cho tôi, nếu Hàn Ni là đứa con gái bình thường như bao nhiêu đứa con gái khác thì tôi không bao giờ ngăn cản cậu. Thôi được, cậu vẫn giữ vững ý thì thôi, tôi không còn gì để nói nữa, có điều cậu có định cưới con gái tôi không?

- Nếu cháu có đủ điều kiện bảo bọc Hàn Ni, cháu sẽ cưới Hàn Ni ngay.

- Nhưng tôi đã từng bảo cậu là con tôi không thể lấy chồng mà!

- Vâng, nhưng bác cũng đã từng nói là bệnh của Hàn Ni vẫn còn chữa chạy được!

- Như thế có nghĩa là cậu sẽ chờ đợi?

- Vâng.

- Được rồi, nhưng trong trường hợp không bao giờ Hàn Ni lấy chồng được thì sao?

- Cháu vẫn đợi.

Bà Dương nghiêm giọng:

- Cậu Lâu, cậu còn trẻ, cậu nhớ trách nhiệm về những gì cậu đã nói. Đừng có tưởng dễ như vậy, tôi không tin cậu có thể chờ đợi được.

- Bá cứ yên tâm, cháu nói là cháu giữ lời.

Bà Dương lắc đầu. Bây giờ bà còn biết nói gì hơn nữa? Hạnh phúc của con cái tự nó tìm lấy, chứ cha mẹ không thể nào lo lắng toàn vẹn được. Thôi thì phó mặc cho số mệnh vậy. Mở cửa, bước ra ngoài, bà Dương vẫn cố ngoái cổ lại:

- Cậu Lâu này!

Vân Lâu nhìn bà Dương, người đàn bà đau khổ đang nhòa lệ.

- Con gái tôi yếu đuối như hạt cát, cậu ráng mà bảo vệ, yêu thương nó nhé!

- Vâng, Vân Lâu thông cảm nỗi lo âu của người mẹ. Cháu sẽ cố gắng, sẽ cố gắng hết sức để mang lại niềm vui suốt đời cho Hàn Ni, nếu bác hiểu được lòng cháu, có lẽ bác sẽ không bao giờ nghi ngờ gì cả.

Bà Dương gật đầu, quay mặt nhìn ra khung cửa. Ngoài trời u ám sương mù dày đặc không ánh mặt trời.

- Thôi cũng được, tùy cậu.. Nhớ viết thư về nhà nói thật cho cha mẹ cậu biết. Tôi không tin là cha mẹ cậu lại chấp nhận dễ dàng như thế.

Bà Dương đi rồi, Vân Lâu đứng tựa lưng nơi cửa, nhìn ánh nắng trở lại sau phút mây che, mắt chàng đỏ hỏn lên. Bờ lan can bên hồ sen tuyệt đẹp. Viết thư cho cha chàng, liệu ông có chấp thuận không? Vân Lâu không tin như thế. Nhưng mặc, chuyện tương lai còn xa, đến đâu sẽ hay đến đấy.

Nắng lại xuyên qua cửa, gian phòng bắt đầu ấm. Vân Lâu thở ra, bây giờ chàng mới thấy mệt. Bước lên giường, để nguyên áo quần, chàng ngã dài trên nệm. Nghỉ một lúc cho khoẻ vậy. Vân Lâu có cảm giác thắm mệt của một chiến sĩ sau trận đấu gay go. Tại sao bác Dương lại phản đối cuộc tình của ta? Ta có gì xấu xa đâu? Vân Lâu tự vấn, ta sẽ mang đến cho Hàn Ni những bất hạnh? Bất hạnh à? Có thật thế chẳng. Trong đầu chàng hình bóng Hàn Ni mập mờ, Vân Lâu nhắm mắt lại tìm giấc ngủ.

Giấc ngủ đến không bình yên. Con ác mộng lại đến, chàng thấy Hàn Ni ngã nhào trên mặt đất và bà Dương hét to chính chàng là thủ phạm. Rồi gương mặt nghiêm nghị của cha chàng, trách móc chàng đã xao lãng việc học hành. Vân Lâu xoay người lại, lăn lộn với những mệt nhọc rã rời... Hàn Ni! Hàn Ni! Hàn Ni!

Một bàn tay nhỏ nhắn, mát lạnh đặt lên trán, hình như có ai nhẹ lau những giọt mồ hôi. Mùi thơm nhẹ thoảng qua, Vân Lâu choàng tỉnh, chàng mở mắt ra. Hàn Ni đang ngồi bên cạnh. Trên đùi nàng, quyển thơ “Nạp Lan” nằm yên. Có lẽ Hàn Ni đã ngồi đây lâu lắm rồi. Vân Lâu ngồi dậy:

- Hàn Ni! Làm sao em lại ở đây?

- Em đến thăm anh, thấy anh ngủ, nên ngồi đợi. Hàn Ni nói với giọng e ấp. Em đã làm anh thức giấc? Tại anh cứ mê đắm mãi, mồ hôi ướt đầm nên...

Vân Lâu nắm tay người yêu:

- Trời! Nói thật. Em khỏe chưa? Sao không ngủ mà đến đây làm gì?

Hàn Ni cười e thẹn:

- Em sợ anh bỏ đi.

- Bỏ đi à? Đi đâu chứ?

- Về Hương Cảng.

- Khùng thật, sao em lại không tin lời anh vậy.

Mắt Hàn Ni chớp nhanh, vẽ ngại ngùng trên mặt:

- Không phải không tin anh mà tại em không dám tin.

- Em nói gì lạ thế?

Đôi mắt Hàn Ni đỏ hồng:

- Vì em sợ... Em nghĩ rằng những gì xảy ra chỉ là do em nằm mơ. Em không dám tin đó là sự thật.

Vân Lâu nâng cằm Hàn Ni lên, nhìn thẳng vào mắt, một nụ hôn thoáng nhẹ trên môi, vòng tay đầm ấm choàng qua người nàng với những lời mật ngọt:

- Em thật lạ, em đã làm từng tế bào trên thân anh say đắm. Tại sao em lại yêu anh? Anh có gì đáng cho em yêu đâu?

Hàn Ni không nói gì cả, Vân Lô cọ mũi vào má người yêu:

- Tại sao? Tại sao vậy em?

- Em cũng không biết, có lẽ em yêu anh vì... Vì anh là anh thế thôi. Em không biết nói sao cả, anh có cười em không?

- Đó chính là chỗ đáng yêu nhất của em. Bàn tay Vân Lô vuốt nhanh lên mái tóc dài. Anh thấy yêu em quá, yêu từ đầu đến chân, từ sợi tóc, chiếc mũi, cái miệng đến toàn diện con người. Anh yêu em đến độ muốn phát điên lên được, Hàn Ni à. Em ráng mà sống vì anh nhé!

- Vâng, anh đừng lo, em không có bệnh chi đâu, chỉ hơi yếu một tí thôi. Em sẽ cố gắng ăn uống đầy đủ, nghe lời bác sĩ để mau lành bệnh anh nhé?

Vân Lô nhìn người yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn khi đã biết yêu lúc nào cũng ngời ánh hy vọng. Đột nhiên, chàng thấy nhói đau trong tim. Không thể đánh mắt người con gái dễ thương như vậy, không thể được! Chàng nhắm mắt lại nói:

- Ráng mà giữ những điều em đã hứa với anh, em nhé!

- Vâng, em hứa. Hàn Ni đáp, nụ cười thật ngọt. Phòng nóng quá, chúng mình xuống lầu đi, xuống dưới em sẽ đàn cho anh nghe.

- Anh thích nghe em hát hơn.

- Vậy thì em sẽ hát cho anh nghe nhé!

Cả hai xuống lầu, gian phòng khách trống rỗng. Ông Dương đã đến sở, bà Dương thì vì suốt đêm bận rộn lo lắng cho con, hãy còn ngủ yên trong phòng riêng. Phòng khách thật yên lặng, chỉ có tiếng hát dễ thương của Hàn Ni.

"Em làm sao xa anh

Khi bóng anh còn đó

Một ngày không có anh

Lòng buồn như vụn thưở

Tình như chim liền cánh

Em chẳng sợ đường dài

Dù gian nan trắc trở

Vẫn có nhau trong đời..."